

HERSTART

Truus Quax

HERSTART

Een verslag van mijn leven

© 2022, Truus Quax

ISBN 978 90 9031 164 7

NUR 521-680-693

tekstredactie & vormgeving binnenwerk: Studio Spectrum | Wim Veelen

ontwerp cover: Truus Quax | realisatie: Studio Spectrum

illustraties: Truus Q

Voorwoord

“Je moet een boek schrijven. Echt iets voor jou. Deel nou eens alles wat je hebt beleefd en ervaren in de laatste jaren van je leven.” Dit werd mij gezegd door een cursiste. Ik zei dat ik al zoveel gedaan had. Maar toch, er was nog iets te doen voor mij. Ik wist alleen niet wat. Dus: schrijf een boek.

Nooit aan gedacht om een boek te schrijven. Wel boekjes gemaakt, wat ik leuk vond om te doen en te delen, maar nu zou ik iets moeten schrijven. Ojee. Toch aan de gang gegaan, want ik ga geen uitdaging uit de weg. Dit zijn dus mijn gedachten vanaf 60 jaar. Toen ben ik gestopt met werken en met vervroegd pensioen gegaan. Voor die tijd heb ik voor mijn gevoel in de overlevingsstand gezeten. Dingen gedaan die iedereen doet. Niets bewust meegeemaakt, maar altijd het gevoel gehad, ik moet doorgaan.

Ik ben met 14 jaar van school gehaald, want ik moest werken. Geld verdienen was veel belangrijker en ik ging toch trouwen. Ik heb toen wel met mijn verjaardag het duurste cadeau ooit gehad van mijn ouders en wel een horloge. Die had ik nu nodig. Veel baantjes gehad en altijd gewerkt. Ik had het altijd druk maar met dingen van je leven. Zoals werken en eten en bezig zijn met dingen waar iedereen mee bezig was. Niets bijzonders.

Ik had het gevoel dat ik altijd ergens naar toe moest. Erg onrustig ook. En er zijn mensen die ik echt pijn heb gedaan. Ik was een flapuit met te veel fantasie. Maar ik moest verder. Er was altijd iets wat ik moest doen. Na mijn pensionering zat ik thuis en moest ik een andere invulling geven aan mijn leven. Want collega's en het contact met klanten – ik werkte in een supermarkt – was weggevallen. Allemaal lege dagen. Niets te doen. Dit was het? Niets doen?

Vanaf toen zijn er dingen gebeurd. Alsof ik een nieuwe startmotor kreeg en opnieuw begon. Een soort andere trein waar ik instapte en ik zou wel zien waar ik terecht kwam. Dus dit is een verslag van mijn gedachten en worstelingen van mijn hoofd en lichaam. Want ook lichamelijk is het niet van een leien dakje gegaan. Een verslag van mijn leven, beginnend bij 60 jaar. En nu ik dit schrijf ben ik 73 jaar.

1

In het eerste hoofdstuk vertel ik hoe mijn leven is veranderd door spirituele oorzaken. Het verschijnen en de hulp van mijn vader heeft er alles mee te maken.

*hoop doet leven
wensen maakt rijk
lachen maakt blij
huilen lucht op
moed brengt je vooruit
liefde geeft je alles*

Ontwaken

Ik werd wakker en er was iets in mijn kamer. Ik keek rond. Raar, er was toch iets? Toen zag ik mijn vader staan en hij keek naar mij. Mijn vader is overleden toen ik 26 jaar was, dus zo'n 47 jaar geleden. Ik keek naar hem en hij was precies zoals ik mij hem herinnerde.

“Je bent dood”, was alles wat ik uit kon brengen. Het rare was dat ik niet eens verbaasd was, alsof mijn vader wekelijks in mijn slaapkamer staat.

“Ja en?” , was zijn antwoord.

“Ja en? Hoe zo: ja en! Dan hoor je hier toch niet te zijn?”, was mijn antwoord.”

“Ja”, zei hij, “maar ik ben hier wel. En ik ben hier voor jou. Het wordt tijd dat je wakker wordt en je taak gaat vervullen die je op je hebt genomen toen je werd geboren.”

“Taak? Welke taak? Ik weet nergens van.”

“Nee, dat zie ik, zei mijn vader. “En ik ben hier nu om je aan die taak te herinneren. Je hebt de taak op je genomen om je spirituele gedachten door te geven aan bepaalde mensen. En je zou beginnen als je gepensioneerd bent. En dat is nu.”

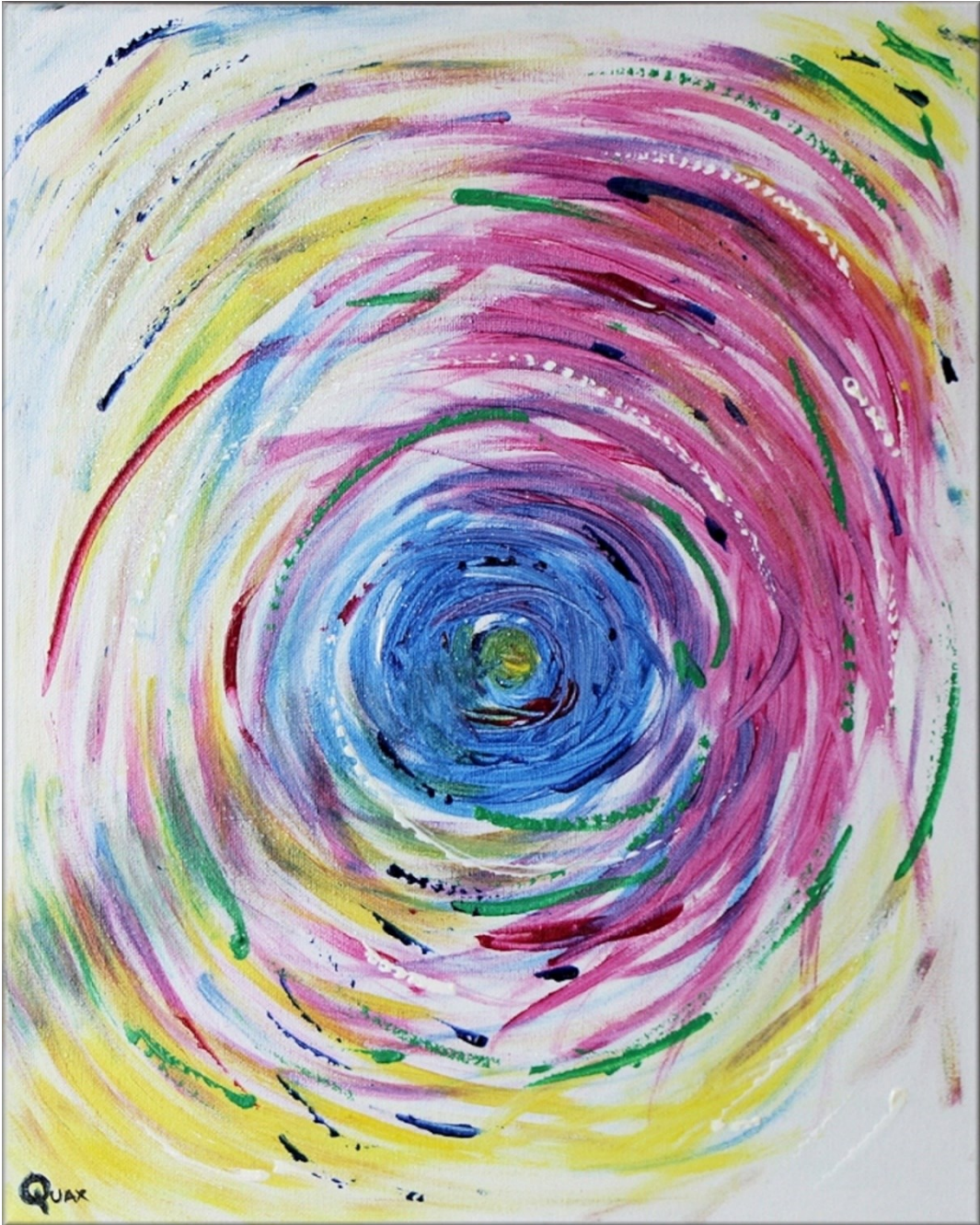
Welke spirituele gedachten? Ik had in mijn leven tot nog toe niets met spiritualiteit en vond het nogal zweverig. Engelen ging nog wel, want die had ik meegekregen met mijn katholieke opvoeding. Maar de rest ging er bij mij niet in. Dat was onzin en raar.

“Dag”, zei mijn vader en hij was weg.

Ik stap uit bed om in de huiskamer te kijken. Daar was hij ook niet. Een kopje thee gezet en in de stoel gaan zitten. En nog eens nadenken. Opdracht? Taak? Spiritualiteit? Ik keek naar een schilderij dat ik gemaakt had met acrylverf. Mooie heldere kleuren. Een vriendin had mij een doek, verf en penselen gegeven met de mededeling: jij bent erg creatief, doe daar eens iets mee. Nu heb je tijd genoeg. Het waren cirkels van verschillende kleuren op een witte ondergrond. Cirkels? Een nieuw begin? Een nieuwe start? Ja dat klopt wel. Was dit ook spiritueel, dit schilderij? Zou best eens kunnen.

Een diepe zucht. Ik ben praktisch aangelegd en dus realiseerde ik mij dat ik op een kruispunt stond en ik moest kiezen. En hulp vragen.

Oké pappa. Als dit de nieuwe richting is, ga ik met je mee. Maar help mij wel dan. Ja?

schilderij nummer 1 - 2012

En toen

Vanaf toen kwam mijn vader regelmatig bij mij. Eerst zichtbaar, maar na een paar weken hoorbaar en voelbaar. De vragen die ik op hem afvuurde waren zo iets als: waarom ik, waarom nu? En ook: hoe dan? Want ik had geen idee welke kant op. Het was ongeveer een maand later toen ik iets vroeg aan mijn vader.

Hij antwoordde: “Ja dat weet ik niet.”

Toen hoorde ik voor het eerst een stem diep van binnen die antwoord gaf. Hé, wat is dit? Een rustgevende stem met de wijsheid van een oudere persoon.

“Wie ben je?”

“Ik ben degene die je antwoord geeft als je vader het niet weet.”

“Ja, maar wie ben je dan?”

“Vind je dit belangrijk?”

“Ja, ik wel. Ik wil weten wie mij gebruikt als kanaal.

“Ik zou je hogere zelf kunnen zijn. Je innerlijke stem. Je intuïtie. Of de Schep- per. Of God. Dit is allemaal hetzelfde. Het is maar wat jij er voor naam aan geeft. Wat voor jou duidelijk is.”

“Oké. Dan ben je God voor mij. Duidelijk en kort. Kan ik je ook rechtstreeks vragen stellen?”, vroeg ik.

Hij antwoordde: “Ja, maar je vader komt eerst.”

Logisch want voor mijn gevoel staat mijn vader dichterbij mij dan God. Het is maar hoe je het bekijkt.

Dus had ik ineens twee stemmen die ik kon raadplegen. Het gaf mij wel het gevoel van de bibliotheek des levens bij mij te hebben. Ook gaf het mij een gevoel van belangrijkheid. Dat ze van de ‘andere kant’ al deze moeite doen, dat zegt mij toch wel wat. Een soort van ‘ik ben in beeld’. Met mijn vader ben ik vanaf toen ook automatisch schrift gaan doen. Altijd ligt er een notitieblok en pen klaar in de huiskamer of de slaapkamer. En als ik de behoefte voelde dat mijn vader iets wilde vertellen, dan deed ik dit. Het was meestal peptalk: kom op je kan het, of: nog even volhouden! Maar het was een mooie verbinding met mijn vader. Die ik notabene in zijn werkelijke leven nooit iets vroeg omdat het een man van weinig woorden was. Maar nu had hij de tijd en geduld om mij iets uit te leggen. Ik had dus op beurzen en markten hele gesprekken met hem. Alhoewel het steeds geen grote prater was, sprak hij meer met mij dan toen hij nog leefde. De mensen zullen toen wel gedacht hebben dat ik in mijzelf praatte, ook goed. Zoveel ik mij voorheen van mensen aantrok, zo weinig deed ik dit nu. Ik word toch anders in mijn doen en laten.